

Piękno powołań, które rodzą nadzieję

(Benedykt XVI, 03/02/2007)

Każde spotkanie z Chrystusem wymaga głębokiej przemiany mentalności, lecz niektórym osobom, tak jak w waszym przypadku, Pan stawia szczególne wymagania: macie zostawić wszystko, bo Bóg jest wszystkim i będzie wszystkim w waszym życiu. Nie chodzi tu po prostu o innego rodzaju relację z Chrystusem i inny sposób wyrażania waszego przylgnięcia do Niego, waszej wierności Chrystusowi, lecz o wybór Boga, który niezmiennie wymaga od was absolutnie pełnego zaufania Jemu. Upodobnić swe życie do życia Chrystusa, zgłębiając te słowa, upodobnić swe życie do życia Chrystusa poprzez stosowanie się do rad ewangelicznych — oto zasadnicza i wiążąca cecha, która wymaga w swej specyfice konkretnego zaangażowania i konkretnych czynów, na miarę «alpinistów ducha», jak was nazywał czcigodny papież Paweł VI (1970).

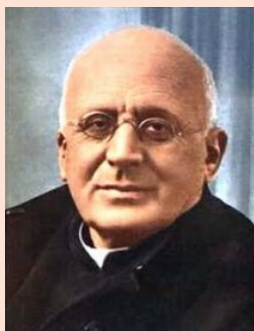
Świecki charakter waszej konsekracji określa z jednej strony środki, przy których pomocy ją realizujecie, a mianowicie właściwe każdemu mężczyźnie i każdej kobiecie, żyjącym w zwyczajnych warunkach w świecie, a z drugiej, wskazuje na sposób, w jaki ma się ona rozwijać — w głębokim związku ze znakami czasu, które macie osobiście i wspólnotowo rozeznawać w świetle Ewangelii.

Wielokrotnie właśnie to rozeznanie zostało w sposób autorytatywny uznane za wasz charyzmat, abyście mogli być «laboratorium» dialogu ze światem, owym «doświadczalnym laboratorium, w którym Kościół weryfikuje konkretne formy swych relacji ze światem» (Paweł VI, 1976). Z tego właśnie wynika stała aktualność waszego charyzmatu, ponieważ to rozeznanie nie może się odbywać poza rzeczywistością, lecz w niej, przez pełne w nią zaangażowanie. Dokonuje się to poprzez relacje, które możecie nawiązywać, na co dzień w waszych rodzinach, w środowisku społecznym, w pracy zawodowej, we wspólnocie obywatelskiej i kościelnej. Spotkanie z Chrystusem, naśladowanie Go przygotowuje i przynagla do spotkania z każdym człowiekiem. Skoro Bóg realizuje się tylko w komunii osób Trójcy, to także człowiek znajdzie swą pełnię jedynie w komunii.

Nie oczekuje się od was tworzenia szczególnych form życia, działalności apostolskiej czy społecznej, lecz jedynie takich, które mogą się zrodzić z relacji międzyludzkich, będących źródłem profetycznego bogactwa. Wasze życie niech będzie jak zaczyn, który zakwasza całą mąkę (por. Mt 13, 33), niekiedy ciche i ukryte, ale zawsze twórcze i dodające otuchy, zdolne budzić nadzieję. Miejscem waszego apostołatu jest, zatem wszystko, co dotyczy człowieka, nie tylko we wspólnocie chrześcijańskiej, — w której istotą relacji jest słuchanie słowa i życie sakramentalne, będące dla was źródłem, umacniającym waszą tożsamość chrzcielną, — lecz, powtarzam, miejscem waszego apostołatu jest wszystko, co ludzkie, zarówno we wspólnocie chrześcijańskiej, jak i we wspólnocie obywatelskiej, w której relacje urzeczywistniają się w dążeniu do wspólnego dobra, w dialogu ze wszystkimi, a my mamy dawać świadectwo o chrześcijańskiej antropologii, która ukazuje sens społeczeństwu zdeorientowanemu i zagubionemu z powodu wielokulturowości i wieloreligijności.

Pochodzicie z różnych krajów, żyjecie, pracujecie i starzejecie się w różnych środowiskach kulturowych i politycznych, a także religijnych. W nich wszystkich szukacie Prawdy, ludzkiego objawienia Boga w życiu. Jest to, jak wiemy, długa droga, niepozbawiona niepokoju, ale pewna. Głoście piękno Boga i Jego stworzenia. Biorąc przykład z Chrystusa, bądźcie posłuszni miłości, łagodni i miłosierni, zdolni iść drogami świata, czyniąc jedynie dobro. W centrum waszego życia stawiajcie Błogosławieństwa, abyście przecząc w ten sposób ludzkiej logice, dawali wyraz bezwarunkowego zaufania do Boga, który chce, by człowiek był szczęśliwy. Kościół potrzebuje również was, aby wypełnić swoją misję. Bądźcie ziarnami świętości szczerze rzuconymi w bruzdy historii. Otwarcie na bezinteresowne i skuteczne działanie Ducha Pańskiego, który kieruje ludzkimi dziejami, przynosić owoc autentycznej wiary, pisząc waszym życiem i waszym świadectwem przypowieści o nadziei, pisząc je dziełami podyktowanymi «wyobraźnią miłosierdzia» (Jan Paweł II, *NMI*, 50).

Myśli Księdza Rinaldiego

- ❖ W skupieniu, w wewnętrznym milczeniu, słyszy się głos Boga i formuje się dusza konsekrowana.
- ❖ Czynić całe możliwe dobro, według ducha ks. Bosko.
- ❖ Dbajcie o życie wewnętrzne; bądźcie dobrego ducha, nie zadrażajcie się, nie przejmujcie się wynikiem.
- ❖ Kochajcie Pana i w tej miłości kochajcie bliźniego. Taka jest prawdziwa realizacja życia konsekrowanego.
- ❖ Człowiek głęboko pokorny i łagodny chętnie daje siebie innym, poświęca się ze szczodrobliwością, doskonalej kocha naszego Pana.
- ❖ Kiedy przestrzegamy przepisów, które ustalił Bóg, dzień po dniu, wypełniamy wolę Boga.
- ❖ Życie jest działaniem. Kto żyje działa; kiedy ktoś nic nie robi, jest martwy.
- ❖ Bądźcie razem złączone tym samym duchem, a łatwiej się będziecie rozumiały.
- ❖ Łagodność w spojrzeniu, na odcinku, w słowach: dobrocią zdobywajcie wszystkich.
- ❖ Jezus wylał całą swoją krew z posłuszeństwa Ojcu, by zbawić ludzkość. Jezus jest naszym wzorem, był posłuszny aż do śmierci, śmierci na krzyżu.
- ❖ W duchowych sprawach nie trzeba oczekiwać, że się dokona rzeczy nadzwyczajnych. Być prostymi jak dzieci.
- ❖ Pobożność jest jak pokarm i jest pierwszą rzeczą, jaką się daje człowiekowi. Jest pożywieniem chrześcijańskiego życia, dlatego nie można jej nie ożywiać, aby życie duchowe nie osłabło.
- ❖ Esencją prawdziwej pobożności są: modlitwa, Komunia św., dobre uczynki, naśladowanie Tej, którą chcemy uczcić: Najświętszej Maryi.
- ❖ Nie macie habitu, ale musicie mieć ducha zakonnego, bo Pan patrzy na serce a nie na to, co zewnętrzne.

2021: Stulecie śmierci Księdza Albery; 90. rocznica śmierci Księdza Rinaldiego.

Zgromadzenie Salezjańskie i cała Rodzina Salezjańska, w przyszłym roku, wspominać będzie postać Księdza Albery, drugiego następcy Księdza Bosko: *mały Ksiądz Bosko*, tak go nazywano we Francji. Człowiek o dużej wrażliwości duchowej, wzór miłości do ks. Bosko, mistrz salezjańskich cnót, pogłębionych nauczaniem św. Franciszka Salezego, którego bardzo podziwiał i naśladował.

VDB będą również wspominać Księdza Rinaldiego, 90 lat od jego śmierci, intensyfikując pogłębienie jego duchowości i prośbę do Pana o jego szybką kanonizację.

Dni Duchowości on Line.

Światowa sytuacja pandemii zmobilizowała Sekretariat Rodziny Salezjańskiej do zorganizowania Dni Duchowości Salezjańskiej drogą on Line. Odbędą się 15, 16 i 17 stycznia. Przewiduje się, że będzie można uczestniczyć ze wszystkich Regionów salezjańskiego świata. Aby się zapisać trzeba się skontaktować z inspektorialnym Delegatem Rodziny Salezjańskiej SDB własnej inspektorii. Jest to cenna okazja by usłyszeć bicie salezjańskiego serca wszystkich Gałęzi, które tworzą Rodzinę Salezjańską.

Konsekrowana Świeckość w Rodzinie Salezjańskiej.

Zwykle, kiedy się mówi o Konsekrowanej Świeckości, to myśli się o Ochotniczkach Księdza Bosko (VDB) i o Ochotniczkach z Księdzem Bosko (CDB). Ale są jeszcze dwie inne Gałęzie świeckich konsekrowanych w Rodzinie Salezjańskiej: *Córki Królowania Maryi* (DQM), powstałe w Bangkoku (Tajlandia) w 1954; i *Uczniowie* (DISC), powstałe w Chattisgarh (Indie) w 1973. Oprócz tego, wśród *Świadców Zmartwychwstałego*, *Cançao Nova* i we *Wspólnocie Kontemplacyjnej Maryi z Nazaretu* znajdują się osoby świeckie konsekrowane. Wspólnie świadczą o pięknie świeckiego życia konsekrowanego przeżywanego po salezjańsku.

Konsekrowana świeckość: forma życia konsekrowanego, od której trzeba się uczyć.

Czego? Radykalności wyboru Miłości, kierując się głęboką potrzebą, jaką Duch Święty wzbudza w konsekrowanych. Głębi zażyłości z Panem, Oblubieńcem, Przyjacielem duszy. Znaczące życie komunii z braćmi, ze wspólnotą kościelną i między braćmi. Wierności w codziennym życiu. Rzeczywistego ubóstwa. Wsłuchiwanie się uderzenia serca świata. Zaangażowanie w ciągłą formację. Utożsamienie się z misterium wcielonego Chrystusa, ze wszystkimi tego konsekwencjami. Doświadczenie przyczyniania się do konsekracji świata, jako świeccy. Oto konsekrowana świeckość: to forma życia przeżyta z promieniującym pięknem.